

AYŞE ÖVÜR

ZAMANIN KAPILARI

İstanbul'un Öteki Yüzü

ROMAN

Remzi Kitabevi

AYŞE ÖVÜR. 1971 İstanbul doğumlu. Ailesi Rumeli ve Kafkasya kökenlidir.

İstanbul Üniversitesi'nde Klasik Arkeoloji eğitimi alan Övür, yüksek lisansını aynı üniversitede Eskiçağ Tarihi Bölümü'nde tamamladı. Değişik kazı ve araştırma projelerinde görev aldı. Eskiçağ tarihi ve arkeoloji konularında makaleleri yayımlandı.

Yazarın *Sahra 1911* ve *Botter Apartmanı* adlı romanları vardır.

AYŞE ÖVÜR

ZAMANIN KAPILARI

İstanbul'un Öteki Yüzü

R O M A N

Remzi Kitabevi

ZAMANIN KAPILARI / Ayşe Övür

© Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Nezahat Arslan

Kapak düzeni: Ömer Erduran

Kapak görseli: 123RF/hskoken

ISBN 978-975-14-2094-7

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2022

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*İnsan, sonsuz bilinmezliğin ortasındaki
bu gezegende var olabilmek için
“bir anlama” ihtiyaç duyar.*

Nevra, küçük lacivert bavulunu Sirkeci Tren Garı'nın taş zeminine bıraktı. El çantasını hızlıca karıştırarak sigara paketini çıkardı. Çakmağı ceketinin iç cebindeydi. Sigarasını yakıp birkaç nefes çekti. Gri duman yavaşça gökyüzüne yükselirken, bastonuna dayanarak yürüeyebilen yaşlı adama, koşan çocuklara, birbirine sarılan genç çifte uzun uzun baktı.

İzmaritini, duvar kenarındaki ayaklı küllüklerden birine atıp gar lokantasının önündeki masaya yaklaştı. Bir sandalye çekip oturdu. Kendisini fark eden garsona,

“Sade Türk kahvesi lütfen,” dedi. Bir sigara daha yaktı. Beklemeye başladı.

Yanına yaklaşan garson, kahvesini uzatırken,

“Bulgaristan trenine mi bineceksiniz?” diye sordu.

Nevra, yanıt vermedi. Uykusuzluktan kızarmış gözleriyle adama baktı. Gülümsemeye çalıştı. Beceremedi.

Trenin hareketine on dakika kaldığını hatırlatan anonsu duyunca, yavaşça yerinden kalkıp dış hatlar peronuna yöneldi. Tek başına seyahat edebilmek için dört kişilik kompartımanın biletlerini satın almıştı. Bavulunu, baş üstü rafına yerleştirdi. Kendini, cam kenarındaki koyu yeşil koltuğa bıraktı. Tren, çok geçmeden Doğu Roma'dan kalma yıkık dökük sur duvarları boyunca

ca ilerlemeye başladı. Bir tarafta yoksul mahalle insanları, köhne apartmanlar, kimsesizlerin sığındığı parklar, diğer tarafta ise Marmara Denizi ve Prens Adaları'nın gölgesi vardı.

Nevra, yorgun gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. Bir yıl hatta bir ay önceki kadın değildi. Yaşamı alt üst olmuştu. Kim olduğunu aramak için çıktığı yolda, kendisine daha da yabancılaşmıştı. En yakınının aslında en büyük düşmanı olduğunu öğrenen bütün iyi insanlar gibi içine kapanmış, susmuş, donup kalmıştı. Bundan sonra onu hayata döndürebilecek tek kişi, Sinan'dı. Ona ulaşmaktan başka çaresi yoktu.

Kompartımanın kapısı çaldığında, tren henüz İstanbul il sınırından çıkmamıştı. Savat işlemeli bastonlu, beyaz saçlarını ensesinde topuz yapmış lacivert döpiyesli yaşlıca bir kadın,

“Kusura bakmayın. Kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz oturabilir miyim?” dedi.

Nevra, canı sıkılarak kadına baktı. Kadının kır çiçekleri kokan parfümü dikkatinden kaçmadı.

“Peki, biraz soluklanıp dinlenin. Sonra kendi yerinize geçersiniz. İsterseniz size yardım ederim.”

Kadın gülümseyerek teşekkür etti. Nevra'nın karşısındaki koltuğa otururken elini uzatıp “Size kendimi tanıtmalıyım. Adım, Meryem Tunalı,” dedi. Nevra, tanışmak istemese de kendisine uzanan eli sıkarken adını söylemek zorunda hissetti. Bir an önce yalnız kalmak, dinlenmek, gözlerini boşluğa dikip öylece oturmak, belki de ağlamak istiyordu. Yaşlı kadını başından savmak için ne yapacağını zihninden geçirirken, Meryem Tunalı, “Biraz otursam geçer. Lütfen rahatsız olmayın,” dedi.

“Sizi kırmak istemem Meryem Hanım ama ben tek başıma yolculuk yapmak için, bu kompartımanı kapatmıştım.”

“Haklısınız. Yersiz tanışmaları ben de sevmem. Boş konuşmayı da hep rahatsız edici bulmuşumdur.”

Meryem Tunalı, Nevra'nın yorgun gözlerine baktı. Rahatsız olan Nevra, ellerini yüzünde gezdirdi. Yaşlı kadın, yavaşça el

çantasını açıp yaprakları çevrilmekten eskimiş bir kitabı, aralardaki metal masanın üzerine bıraktı.

Nevra ürkerek yerinden sıçradı. Heyecanla, “Siz, bu kitabı nereden buldunuz?” diye sordu.

Meryem Tunalı, dinginliğini yitirmeden, sakin bir ses tonuyla, “İlginizi çekti demek. Eskiliğinden elden ele dolaştığı belli oluyor, değil mi? Yoksa siz de mi okudunuz aynı kitabı?” dedi.

Nevra'nın gözleri irileşti. Yüzünün kamı çekildi. Beyazlamış dudakları titriyordu. Ayaktaydı. Yere düşmemek için masaya tutundu.

“Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz?” dedi. Sesini yükseltmek istemesine rağmen cılız, ince bir tınıyla konuşabilmişti. Boğuluyormuş hissine kapılınca, bir elini boğazına götürüp öksürdü.

Meryem sakince, “Kendimi tanıtmıştım, değil mi? Benim yaşında unutkanlık sıradan bir durum olabiliyor,” dedi.

“Evet, söylemiştiniz Meryem Hanım... Ama bu kitabı bilmiyor olamazsınız. Kimsiniz? Lütfen!”

Meryem Tunalı, ne söylemesi gerektiğini düşünür gibi gözlerini dışarıya çevirdi. Nevra, ensesinden sırtına bir anda ter boşaldığını hissetti. Koltuğa çöktü. Uzun saçlarını, ince lastik tokayla bağlayarak atkuyruğu yaptı. Ellerinin titrediğini görünce, ceplerine soktu.

“Lütfen... Bana, hemen neler olduğunu açıklamak zorundasınız,” diye tekrarladı.

Meryem'in yüzünde, geniş, huzur verici bir gülümseme vardı. Tenine yayılan ince kırışıklıklar, görünüşündeki asaleti kuvvetlendiriyordu. Zamanının uzun olduğunu düşünen insanlar gibi sözcükleri tartarak konuşuyordu.

“Nevra Hanım, aslında sizinle böyle tanışmayı planlamamıştım. Başımın dönmesi yorgunluktan olmalı. Belki de uykusuzluk. Neyse şimdi daha iyiyim. Haklısınız. Bir an önce kendimden söz etmeliyim. Yıllarca İstanbul Üniversitesi'nde felsefe ho-

çalığı yaptım. Beni tanımadığınıza göre felsefeyle pek ilgilenmiyorsunuz. Bu bilimle alakadar olsaydınız hemen bilirdiniz. Şimdi emekliyim. Ailem, yıllar önce Bulgaristan'dan, tam olarak söylemek gerekirse Deliorman'dan İstanbul'a göç etmiş. Bazen, geldiğimiz, daha doğrusu bir zamanlar kovulduğumuz topraklara, geri gidiyorum. Toprak çekiyor derler ya öyle bir şey olmalı. Orada, küçük, bahçeli bir evim var...”

Nevra'nın zihni karmakarışıktı. Arka arkaya derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Bir hayalin içinde olup olmadığını anlayabilmek için kalp atışlarının düzelmesi gerekiyordu. Çantasında sakinleştirici ilaçları vardı ama onlara uzanacak gücü kendinde bulamadı. Başını pencereye çevirdi. Yaşlı kadını görmek istemiyordu. Onun hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu, bir türlü anlayamıyordu. Bir süre toprağın uzaklarda mavi gökyüzüyle birleştiği ince sınırı gözleriyle takip etti. Şimdi önündeki metal masanın üzerinde duran kitabın aslı, ölmekten başka çaresinin kalmadığını düşündüğü o gün karşısına çıkmış, sonunda onu yaşama bağlayan kaynak olmuştu. Belki de tüm bunlar, masanın üzerindeki kitap, karşısındaki koltukta oturan yaşlı kadın, hepsi bir rüyaydı.

İçerideki havayı kırmak ya da kendisinin bir düş ürünü olmadığını ispatlamak için, “Bulgaristan'a neden gidiyorsunuz?” dedi Meryem Tunalı.

Nevra duraksadı. Konuştuğuna göre yaşlı kadın gerçek olmalıydı. Başını çevirip kadının yüzüne uzun uzun baktı. Daha önce görmediği bu sürekli gülümseyen kadına ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu. “Masanın üzerine bıraktığınız kitabın yazarını bulmak için...” dedi.

“Yazarını bulunca ne yapacaksınız? Bu tehlikeli olabilir. Ya kötü niyetli bir insanla karşılaşırsanız?”

“Yazarı bulmak zorundayım,” diye kesip attı Nevra. Cebindeki sigara paketini çıkarıp masanın üzerine koydu.

Tren artık İstanbul'dan uzaklaşmış, Trakya'nın uçsuz bu-

caksız ay çekirdeği tarlaları arasında yol almaya başlamıştı. Meryem Tunalı kendi kendine söylenir gibi, “Biraz sonra tren Çerkezköy’de duracak. Mola süresi on dakikadır. Sigara içmenize yeter de artar bile. Doğrusu, gençliğimde, ben de birkaç sene sigara içmiştim. Sonra bıraktım. O zaman Birleşmiş Milletler’in bir araştırma projesinde görevliydim. Zor günlerdi. Zaten nasıl kolay olabilirdi ki? Çalışma yerimiz, İstanbul Çocuk Cezaevi’ydi. Çoğunun on beş, on altı yaşındaki yeni yetme gençler olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar demir kapı arkamdan kapanıp kendimi arabama atınca, hemen bir sigara yakmayı alışkanlık edinmiştim,” dedi.

Ayçiçeği tarlalarına bakarak devam etti, “İnsan, gözleri bağlı halde, karmakarışık yollardan ilerlemek zorunda olan bir ölümlüdür. Başat görevi, bedeninin derinlerinde bir yere hapsolmuş asıl varlığını bulup özgürleştirmektir. Bunu, ancak kendisini incitmeden yaparsa, sınavı geçebilir.”

Nevra, ayağa fırladı. Ağlıyordu. “Meryem Hanım, siz gerçeksiniz. Bunlar, Sinan’ın notlarındaki sözler! Siz, onu tanıyorsunuz!”

“Evet, Sinan’ı tanıyorum. Seni, ona götürmek için buradayım.”

*İnsan, anılarının gölgesinde geleceğini
yok eden tek canlıdır. Beklediği güzel
günler ise şimdinin tam da kendisidir.*

İnşaat yüksek mühendisi olan Nevra, iş dünyasının yanı sıra, ülke siyasetinin de önde gelen isimlerinden Adnan Özer'in büyük kızıydı. Babası, Ankara'da yoğun bir hayat sürdürdüğü için ailesine ait İstanbul'daki inşaat şirketini amcasıyla birlikte yönetiyordu. Nevra, Sinan'a artık ulaşamayacağını anladığı gün, gitmenin en kolay yolunun pencereyi açıp kendini boşluğa bırakmak olduğunu düşünmüştü.

O akşam, kız kardeşi Verda ve annesi için yazdığı veda mektuplarını ayrı ayrı zarflara koydu. Çalışma masasının üzerinde görünür halde bıraktı. Bu sırada Sinan'ın kendisine bıraktığı çantada bulduğu kitap gözüne çarptı. Kapağını açtı. Üzerlerine notlar yazılmış yapışkanlı sarı kâğıtları okudu. Kitabın sayfalarını çevirmeye devam edince kalakaldı. Sinan'ın kendisi için bıraktığı ikiye katlanmış bir kâğıt parçası arka sayfaya tutturulmuştu. Üzerinde büyük harflerle "NEVRA, BU AYIN YİRİMİ BİRİNDE SİRKECİ'DEN KALKAN BULGARİSTAN TRENİNE BİN. SENİ BEKLİYOR OLACAĞIM. VEGA BİZE YARDIM EDECEK" yazıyordu. Nevra, Vega'nın kim olduğunu bilmiyordu. Hemen bilgisayarını açıp, internette bu ismi araştırdı.

Vega'nın, Bulgaristan, Deliorman'da bir çiftlik evinde yaşadığını, yazdığı söylenen gizemli bir kitabının bulunduğunu ama

bu kitabın varlığının kanıtlanamadığını, hakkında birbiriyle tutarsız pek çok rivayetin anlatıldığını, evine gazeteci almadığı için kendisiyle çok az kişinin görüşebildiğini öğrendi. İnsanların iddialarına göre kitap, sadece yazarının seçtiği insanlara gidermiş. Hangi yolla ve ne zaman gideceğine, yine yazar karar vermiş. Bazılarına göre ise kitabın yazarı bambaşka biriymiş. Ona ulaşmak imkânsızmış.

Nevra, kitabı en baştan dikkatle okumaya başladı. Birinci sayfanın başında “Sen, ‘Hiç’likten ‘Var’lığa doğru gitmek zorunda olansın. Aksi halde, yok olursun” yazıyordu. Her bir cümleyi, Sinan’ın eklediği her notu, dikkatlice okudu. Gece yarısına doğru salonda hâlâ açık olan pencereyi kapattı. Sinan’ın hayatta olduğundan emindi. Bir an önce ona ulaşmalıydı.

*İnsan, potansiyel bir ölü olmanın
ağırlığından kurtulmadan,
özgür olamayandır...*

Nevra, Sinan ile yakın arkadaşı Özgür'ün iş yeri açılışında tanışmıştı. Sinan, elinde tuttuğu kadehle mekânın çıkış kapısına yakın bir pencerenin önünde tek başına duruyordu. Nevra, dakikalarca uzaktan izledi genç adamı. Kimseyle konuşmuyor, tanışmaya çabalamıyor, kadehten tek yudum almadan zamanın geçmesini bekliyordu.

Nevra, yanında duran Özgür'e, "Misafirlerinden biri fena sıklıkla. İlgi istersen," dedi.

Özgür, başını çevirip göz ucuyla arkasına baktı.

"Sinan Karataş. Sana bahsettiğim şu bilgisayar uzmanı. Piyasada yazılım virtüözü denen adam. Hatırlarsın."

"Ne bekliyoruz? Hemen tanışalım öyleyse."

"Sen istersen burada bekle. Sağı solu belli olmaz. Önce ben yanına gideyim."

"Ağır abi desene."

Özgür, Sinan'ın yanına gidip, "Sinancım, gel seni bir arkadaşla tanıştırayım. Hem biz de önemli bir proje hakkında konuşuyorduk. Senin de ilgilenmeni çok isterim," dedi.

Nevra, güler yüzlü, sıcak, neşeli bir kadındı. İnce bedenine yakışan siyah elbisesi, boğazına iki kat doladığı renkli taşları olan iri kolyesiyle dikkat çekiyordu.

Sinan, Nevra'ya elini uzattı. Kendini tanıttı.

Özgür, “Sinan, Nevra benim çok sevdiğim, yakın bir arkadaşım. Kabataş Lisesi’nde aynı sınıftaydık. Üniversitede de ayrılmadık. İTÜ İnşaat’ta birlikte okuduk. Birbirimizin her şeyini biliriz. Böyle hanım hanımcık durduğuna bakma, iyi kopya çekerdik... Şimdi Nevra’nın elinde büyük bir proje var. Uygun zamanda, hep birlikte buluşup konuşalım istersen. İlgini çekeceğinden eminim,” dedi.

Nevra, “Sinan Bey, siz Özgür’e bakmayın. Ben, hiç kopya çekmedim. Hakkıyla okuyup mezun oldum. Özgür, yazılım alanında çok iyi olduğunuzu söyledi. Biz, inşaat firmasıyız. Özer İnşaat. Adımızı mutlaka duymuşsunuzdur. İşlerimiz oldukça yoğun. Bu sıkışıklık içinde bir de liman inşaatına başladık. Aslında sadece inşa etmeyeceğiz, işletmesini de biz yapacağız. Bilgisayar donanımları, program yazılımları falan... Bilirsiniz... Teknik alt yapı konusunda iddialıyız. Babam, Ankara’da atıp tutmuş, ‘Dünya çapında teknoloji kuruyoruz, Orta Doğu’nun lojistik üssü olacağız’ diye. Elbette iş, benim üzerime kaldı. Yazılım geliştirmek için iyi bir danışmana ihtiyacımız var. Özgür, mutlaka sizinle çalışmamız gerektiğini söyledi.”

Sinan gülümsedi.

“Özgür’ün güvenmesine sevindim. Heyecanlı bir projeye benziyor. Yardımcı olabilirsem sevinirim. En kısa zamanda bir toplantı yapalım.”

“Bekliyorum.”

“Pardon. Anlamadım Nevra Hanım?”

“Telefonunuzu vermenizi ya da kartvizit uzatmanızı...”

Özgür, kahkaha attı.

“Sinan, asla kartvizit kullanmaz. Cep telefonu bile çalışırken kapalıdır,” dedi.

“Kusura bakmayın Nevra Hanım. Özgür haklı. Cep telefonum çoğunlukla kapalıdır. Ama şirket numarasından beni kolaylıkla bulabilirsiniz.”

“Kartvizitiniz yok, telefonunuz kapalı, gördüğüm kadarıyla kalabalık sevmiyorsunuz. O halde, sizinle mutlaka çalışmalıyız Sinan Bey.”

14

Sinan gülümserken alnında ince çizgiler oluştu. Nevra, karşısındaki adamın yüzüne yayılan utangaç ifadeyi fark etti. Hoş biriydi. Esmer tenine yakışan koyu yeşil gözleri vardı. Uzun kirpikleri, gülerken kısılan gözlerine çekici bir hava veriyordu. Hafif baharatlı parfümü ona yakışmıştı. Kravat takmamıştı. Takım elbisesinin pahalı olduğu belliydi. Bakışlarının derinliği zekâsını belli ediyordu.

Uzun zamandır tanıdığı biriymiş gibi anlam veremediği tuhaf bir çekicilik hissetmişti ona karşı. Belli etmemeye çalışarak parmaklarına baktı. Yüzük yoktu. Elbette bu evli olmadığını göstermezdi. Yine de hoşuna gitti Nevra'nın.

Sinan, davetin verildiği Maslak'taki binadan çıktığında kar atıştırıyordu. Araba kullanmıyordu. Zaten ehliyeti de yoktu. Telefon, elektrik, su faturaları hatta oturduğu evin kira kontratı bile çalıştığı şirkete kayıtlıydı. Evi uzakta olmasına rağmen, yürümeye başladı. Üşüyen ellerini ceplerine soktu. Sokaklar tenhaydı. Soğuk hava nedeniyle İstanbullular erkenden evlerine çekilmişlerdi. İçinde hissettiği sıkıntının nedenini tahmin ediyordu. Nevra'dan hoşlanmıştı. Bu, bir şeylerin ters gidebileceği anlamına geliyordu.

Kar yağışı hızlanınca, bir taksi durdurdu. Evi, Beşiktaş'ta Barbaros Bulvarı'nın Zincirlikuyu tarafındaki bir apartmanın en üst katındaydı. Bu evi görkemli İstanbul manzarası için seviyordu. Taksiden inince hızlı adımlarla apartmana girdi. Bina'nın en üst katındaki dairesine çıkınca önce ıslak paltosunu gerekererek astı. Ceketini ise koltuğun üstüne fırlattı. Mutfağa yöneldi. Geri döndü. Ceketinin iç cebinden Nevra'nın verdiği kartı alıp inceledi. Özer İnşaat'ı tanımayan yoktu. Memleketin hatıta Orta Doğu'nun en ünlü inşaat taahhüt firmalarından biriydi. Nevra'nın babası Adnan Özer'i gazete haberlerinde de televizyonda da defalarca görmüştü.

İnsanların ününden, toplumdaki yerlerinden etkilenecek kadar toy ya da çıkarıcı değildi. Şimdiye kadar adı gazetelerde geçen pek çok tanınmış iş insanıyla toplantı masasına oturmuş, neredeyse hepsini zekâsına hayran bırakmıştı. Buna rağmen hiçbirinin dostluğunu kabul etmemişti.

Uyumaya niyeti yoktu. Çay demledi. İki gün önce pastaneden satın aldığı meyveli kekten bir dilim kesti. Parmağıyla yokladı. Henüz bayatlamamıştı. Çayın yanına iyi giderdi. Bilgisayarını açtı. Nevra hakkında bulabildiği her şeyi okudu. Sırtını koltuğa yasladı. Duvarda asılı duran fotoğraftaki başı yemenili, şalvar giymiş kadının elinden tuttuğu, saçları köküne kadar traşlı çocuğa gözü daldı. Uzun uzun seyretti. Bu, İstanbul'a göçmeden önce çekilmiş, beş yaşındaki Sinan'la annesi Hacer'e ait fotoğraftı. Babasını ise hiç görmemişti. Belki de bu yüzden onun hayalini bile kuramıyordu. Yerinden kalktı. Pencereye yaklaştı. Boğaz, adalar, Kız Kulesi manzaralı penceresinden uzun uzun dışarıya baktı. İstanbul beyaz bir örtüyle kaplanmıştı.

Sinan, her şeyi tek başına yaparlardı. Evine misafir gelmezdi. Temizliği, yemeği, alışverişi kendisi yapardı. Sokaklarda gezmeyi, bir kafeye oturup arkadaşlarla zaman geçirmeyi, onlarla tiyatroya, tatile, spora gitmeyi çok istemesine rağmen yapamazdı. Kendini, insanlardan korumak zorunda hissediyordu. Yaşamında sadece çalışmak vardı. İşi, onu hem hayattan hem de geçmişinden koruyan güçlü bir zırhtı.

Özgür Bey'in davetine, patronu Kemal Bey ısrar ettiği için katılmıştı. İş dışındaki yaşamında, fazla dostu yoktu. Olanlara ise sonuna kadar güvenirdi.

Fotoğrafın çekildiği sene, annesi ve Dayı dediği adamla birlikte Sivas'taki bir köyden Yedikule'ye göç etmişlerdi. Saatlerce süren yolculuğu doğru düzgün hatırlamıyordu. Zihninde, bir kamyonetin arkasına yükledikleri eşyayı, İstanbul Surları'na sırtını vermiş ahşap viraneliğin önünde boşalttıklarına dair birkaç resim gölgesi kalmıştı.

Sığındıkları viraneyi, Dayı dediği adamın yıllar önce İstanbul'a yerleşen abisi keşfetmişti. Dayı'nın, annesinin ikinci kocası olduğunu ise üvey kardeşi dünyaya gelince anlamıştı.

Kendini bildi bileli hayalleri vardı Sinan'ın. İlk hayalini ne zaman kurduğunu anımsamıyordu. Yazları, annesi komşularla kapı önünde oturup, çekirdek çitlerken o, viraneliğin üstüne çıkar, gökyüzüne bakıp düş kurardı. Yoksulluktan kurtulacak, çok uzaklarda hep iyi insanların yaşadığı bir kentte mutlu bir yaşam kuracaktı. Tanıdığı hiç kimseyi o mutlu insanlar kentine götürmeyecekti. Aslında annesini yanına alırdı ama onun başka çocukları da vardı. Onları bırakamazdı. Dayı'ya "Baba" diye hitap eden o kıvrıkcık saçlı çocuk da sürekli konuşan kız da Sinan'a çok uzaktılar. Kardeşi gibi görmüyordu onları. Kendi babasının kim olduğunu, neden öldüğünü ise hiç kimseye sormuyordu.

Saate baktı. Gece yarısını geçtiği halde uykusu yoktu. Çalışma masasının üzerinde açık duran bilgisayarını kapadı. Giyinip ışıkları söndürdü. Evden çıkmadan evvel dış kapının yanındaki spor çantasını omuzlayıp asansöre yöneldi. Sinan'ın bindiği taksi, Maslak Oto Sanayi yakınlarındaki eski bir binanın önünde durdu. Zili iki defa çalıp diyafona, "Bir çift beyaz kelebek" diye fısıldadı. Yüzüne taktığı kar maskesini düzelitti.

Çok geçmeden kendisine "Kapıcı" diye hitap edilen iri yarı bir adam demir kapıyı araladı. "Buyurun, efendim," dedi. Burası gündüz oto tamircisi olarak çalışan, hava kararınca kapılarını kapatıp horoz dövüşünden, ücretiyle adam dövmeye, zevk için kendini kırbaçlatmaya kadar her türlü dövüşün yapıldığı karanlık bir mekândı. Üye olmak için yüklüce para vermek gerekiyordu. Bu nedenle müdavimlerinin çoğu zengin tayfasıydı. Mekânda isim konuşulmaz, kimse kimsenin gerçek hayattaki adını –konuşmasından kim olduğu anlaşılan ünlü biri bile olsa– ağzına almazdı. Sinan içindeki yanardağ patladığı zaman bu batakhaneye geliyordu. Bazen ne yazdığı kitap ne de iş hayatındaki başarıları hayata tutunmasına yetiyordu. Saçma sapan yatış-

tırıcı ilaçlar kullanmamak için bu mekânı bulmuştu. Görevliye, cüzdanından çıkardığı kâğıt parayı bahşiş olarak uzattı. Adam teşekkür ederek, “Dört numarada dayak yemek için bekleyen biri var. Size göre biraz kısa ama...” dedi. Sinan uzun boylu olduğundan, dövenceği adamların kendisine denk olmasını tercih ediyor, kısa ve zayıf olmalarından pek hoşlanmıyordu. Zaman kaybetmemek için, “Bu akşam fark etmez. Zaten hava berbat. Fazla gelen olmaz. İdare ederim,” dedi.

Koridorda yürürken, yan yana dizili odalardan inleme, yalvarma, haykırma sesleri geliyordu. Dört numaralı odaya girmeden önce soyunma kabininde üstünü değiştirdi. Mekânda adam dövmenin kuralları vardı. Sohbet etmek, soru sormak, farklı şeyler istemek, kafaya özellikle yüze vurmak yasaktı. Dayak yiyenden kan gelirse, dövüş hemen biterdi. Her gece ağzı sıkı bir doktor da olumsuz durumlara karşı nöbet beklerdi. Çalışanlardan biri zaman zaman odalara girip durumu kontrol ediyordu.

Sinan, odanın kapısını açtı. Karşısındaki baykuş gözlü, orta yaşlı adam ünlü bir gazeteciydi. Sinan, tanımazlıktan geldi ama adamın yüzünü kapatmamış olmasından rahatsızlık duydu. Böyle ukala, kendini beğenmiş tavırları sevmezdi. Zaman kaybetmeden başıyla işaret edip hazır olduğunu belli etti. Ardından yumruklarını arka arkaya savurmaya başladı. Boyun damarları kabaran Sinan, dövdüğü adam sarsıldıkça haykırıyor, karşısındakinin kim olduğunu umursamadan kendine, insanlara, hayata olan öfkesini kusuyordu.

İstanbul'un Öteki Yüzü

Yazılım dünyasının dâhi ismi Sinan, gizemli bir kitabın yazarıdır. Sinan'ın herkesten sakladığı kapalı yaşamı, Nevra'yla tanışınca değişir. Ünlü bir politikacının kızı olan Nevra'nın da kendine ait sırları vardır. Arkadaşlıkları ilerledikçe açtıkları her kapının ardında beklenmedik, sarsıcı olaylarla karşılaşılır. Yıllar önce işlenmiş cinayetlerin öznesi olduklarını anladıklarında ise artık tüm kimliklerinden sıyrılıp bambaşka insanlar olurlar.

İş dünyasının yeni merkezi Maslak'daki plazalardan, Yedikule'ye, sur dibindeki bostanlara, yer altı efsanelerine uzanan bir İstanbul romanı.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2094-7

9 789751 420947